

כירה פרק שלישי שבת

לפ.

עין משפט
נר מצוה

יג א ב מ"י פ"ט מהל'
שבת הלכה ג ופכ"ב
הלכה ט סמג לאוין סה
טוש"ע א"ח סימן שיח
סעיף ג:

לעזי רעס"י

טווייט"א. טווייט"א.

מוסף תוספות

[illegible]

וְסוֹפֵי הַבַּל גִּזְרָה שְׂמָא יִטְמִין בְּרַמָּן
הָאֵה שְׁהִי מִתְעַרְבִין זֻזִין בְּחֻמְיִין לֹא הוּא
וְגַם דְּלִירָא לְמִימַר דְּאִסְרִי לְהוּ מִפְּנֵי
וְדִסְלוּן? לֹא הִיא מִתְעַרְבַּת בְּחֻמְיִין כִּי
הִיא מוֹקֵף מִחֻלּוֹת מִכָּל כָּד וְהִיא
מִתְחַמֶּמֶת הֵמִיס זֻנִּינִס שְׂסִילִין מִחֻמְתָּא
חֻמֵּי עֲזַרְיָה? וְלֹא הִיא רֹחֲמִית בְּחֻמְיִין
עֲזַרְיָה עֲזַרְיָה לְפִי שְׂרִיתָן רַע וְהִשְׁתָּא
דְּמֵיָא לְהַטְמִנָּה שְׂמִיס זֻנִּינִין הִיא
נְטַמְנִין בְּחוֹךְ הַחֻמְיִין לְהַטְמִינָהּ¹:

כ שבת בחמיני מלפני השבת.
פירוש שנתבשל לגמרי כדמפרש
לקמן בפרק חצית (דף קמ"ה:) כגון
תרנגולת דרבי אבא שורין אותו
בחתמין^א אפילו בכלי ראשון^ב וכל שלא
בא כיו"ט מדיחין אותו^ג לפרוש רש"י^ד
דמפרש דעירו^ה כלי שני^ו שני^ז שני^ח שני^ט
הכא דאין שורין אותו בכלי ראשון
אבל מדיחין אותו בכלי ראשון דרך
עירו^י אבל לפר"ט דמפרש דעירו^{יא}
היו בכלי ראשון^{יב} ע"כ מדיחין אותו
מכלי שני קאמר וז"ל מאי איריא
מדיחין אפילו שורין גמין^{יג} ואומר ר"י
דאפילו בכלי שני^{יד} אין שורין דהואיל
דהמים חמין מיחוי כמבשל ואשכ"ח
דמתן לקמן (דף קמ"ח:) אבל נותן לתוך
הקערה או לתוך התמחו^{טו} היינו דוקא
תבלין שהן עשויין למתק את הקדירה
ולא מיחוי כמבשל א"כ^{טז} ה"ה שורין
אותו כיון דאיידי בכלי שני והא דנקט
מדיחין לאשמעינן דאפילו הדחה
היא גמר מלאכה במלח הישן וקוליים
היאספנין: **שבת** יטמין ברמין.
אבל שקעת סודרין וכל גזר וטו.
שם יטמין ברמין דסודרין לא דמו
לרמץ וטו סודרין שנתחממו באור
לא בעי ר' יוסי למיגור דאין דרך
לחממן כל כך שלא יהיו נשרפין:
מפני שמוין עפר במקומו. פ'
בזוטרס מתוך שלא יהיה
לו חול עקור כל האורץ לכסות את
לאווי עפר הדבוק והיו חופר גומא
וקשה לרביז"א דהא ליכא איסורא
לאורייתא בחופר גומא ואינו צריך

ורס גזירה שמה יחפור הגומא לטמון
 סתם גג יש בו מעוצה וכיון דגורין
 ופירוש הקונטרס צריך לגרוס¹² שמה
 ל' מן האד שמה טלטול ואיכא צניייהו
 עפר ממקומו צדיים והשתא אחי שפיר
 למימר איכא צניייהו עפר מוכן ובלאו
 גשה דגשה צבירא דשיי' יומין ולא
 למימר לגזור אלא הוה ליה למימר
 רבינו תם בצפר הישר שמוז עפר
 אלה (דף ת. טו) דקאמר והא קעביד
 לא צניייהו עפר תיחוח היינו כל כך
 צבה ארז יוסף ולא חייש למה שמוז
 גומא אלא כשנטל צידו מן העפר
 יכרכר
 (שם) דבעפר תיחוח נמי שייך גומא
 תיחוח תשאר הגומא קיימת¹³ אבל
 להסתקיים לפי שאין הקרקע קשה¹⁴;
 בתולדות חמה ופשייהו צין גג רוחא
 צין גג רוחא לסייד רוחא שלא כדרך
 בחול נמץ אלא חיינו מטמניו צו אלא
 זמיון צמץ והא מהאי טעמא אסרינן

וְשֹׁרֵין כָּבֵד: וְהוּא יֵשֶׁן לְאַחֲרָיו.

וְהַטְּמִין מִצְעוּד יוֹם דְּבָרָא (א) וְשִׁמְחָא יַחְתָּה וְלִרְ״י נִרְאָה דְּמִי לְהַטְּמִנָּה וְלִכְרָא לְמִילָף שְׂמִצְשָׁל הַמַּיִם לוֹנִינִיָּה וְנִרְאָה

ין מלפני השבת שוון אותו
 יכול שלא בא בחמין מלפני
 אותו בחמין בשבת חוץ מן
 ליים תאיספנין שהדחתן זו
 אכתן ש"מ: ולא יפקיענה
 דתנן ^בנותנין תבשיל לתוך
 ההא שמור ואת המים היפים
 שיצננו ואת הצונן בחמה
 לימא רבי יוסי היא ולא רבנן
 "בחמה דכ"ע לא פליגי
 האור כ"ע לא פליגי דאסיר
 דות החמה מר סבר גורין
 הא אטו תולדות האור ומר
 ינן: ולא יטמינה בחול:
 יוסי בהא רבה אמר גזרה
 מין רב יוסף אמר מפני שמוזי
 אי בינייהו איכא בינייהו עפר
 רשב"ג אומר מגלגלין ביצה
 ואין מגלגלין ביצה על גבי
 מא למאן דאמר גזרה שמא
 בא למיגור אלא למאן דאמר
 ממקומו ליגור סתם גז' לית
 מעשה שעשו אנשי טבריא
 ל צונן לתוך אמה של חמין
 מאן דאמר גזרה שמא יטמין
 דמאי לחטמנה אלא למאן
 מוזי עפר ממקומו מאי איכא
 ת מעשה טבריא אסיפא קאי
 יפקיענה בסודרין ור' יוסי
 אמרי ליה רבנן לר' יוסי
 דאנשי טבריא תולדות
 סרי להו רבנן אמר להו
 דגיהנם אמר רב חסדא
 ממועשה

פספור עליה וזריך לומר לפי פירוש
בסמך סתם וג' לית ביה עפר אדרבה
פריס ישינס מפני שמוז עפר ממקום
הביאה בתוך העפר וספר רב יוסף דט
ולו נטמנת מעטמה בתוך העפר ואינו מ
מעוצה לא חיישין ולפירוש זה הוא כ
ל יכח לימנר ושמה וא' איכא וכו' ו
א' ח' עפר לגזור והא' פירוש לא
דאורייתא נקט האי לישנא ועוד פ
זוח כגון חול ואבן דרכים דמזכר
שיך נמי גומא והא' דקאמר הכא
שיך חרש וקשה לפי' דמזכר פלי
ינחא ח' לומר דרבה ספר דלא
נעילת בינא לא שייכא גומא לפי שא

נחמה לא שייך גומא והא דמשמע
נחמה וסביבו קרקע קשה דמשמיר ע
ימת¹³ כי דופני הגומא יפלו ולא יור
בין חולדות חמה לחולדות האור לפי
מא יטמין ברמך אחי שפיר דמפלגי
בין דרך הטמנה לשלל דרך הטמנה
ורב יוסף אטו מי לית ליה גזירה שמא
גזר שמא יטמין ברמך ושמא יחתה א
אורם הא אטמין משחשיה להטמין א
א ירחיח אכל ביטול גמור כי הכא לל

דג שקורין טונינ"א: שפדספו וזו גממ

כל ⁶ שבא ב
בחמין בשבת
השבת מדיח
המליח ישן
הוא גמר
בסודרין: והה
הבור בשביל
ברעים בשבת
בשביל שיחמם
אמר רב
דשרי בתולדות
כי פליגי בה
יתולדות הה
סבר לא
ולפלוג גמי
שמא יטמין
עפר ממקומו
תיחוח מיתני
על גבי גג
סיד רותח ב
יטמין ברמי
מפני שמוזי
ביה עפר ת"
והביאו סילון
וכו' בשלמא
ברמי היינו
דאמר מפני
למימר מי
ארישא קאי
מתיר והכי
הא מעשה
היה

אור הוא °דחלפי אפיתר

מעון דאזער מלאכה שאינע זייכע לכו
(ב)הקסה לפירוט הקונטרס דמאי דמ
מאי יחפור במעביה ויכסה ועוד שמא
חזי עפר שהוא מוקף ממקומו כשמו
הוא מיוחד כל כך כשמיני הילה מידו
פיר כל כך שיוכל להטמין בתוכו להפחי
ועבר כיון ג' דלית ביה עפר שמא י
לרשב"א דקדמך בסמוך אלול למ"ד
משום דכל איסורי דרבנן הם גזירה
שהוא תולדה דחורש אפילו בעפר
ח ודא קעביד גומא אלמא בעפר ת
עליו נשקעת מאליה כשמהו ודאי
למאן דאמר שמזין בו' דמשהו ודאי
ונשאר מחוס מן הגומא אלול

פר תיחוח. פירש בקונטרס דנעפר
לפי' דהתם איירי שיש מעט עפר
חזו הרבה^{כה} כשיעשה גומא אינה מ
צה ע"ג גבי סיד רותח. קשה אלמפ
דרכים וגו דאית ציה עפר ולמ"ד
ת חמה גופייהו לא מצי למיפלג אל
מלא^ל מ"ד שמה ייזו וכו'. ואל'
יף הכל יום לומר דמבעוד יום איכא
זווס דירמא אתי לבשל בחמי אור שמש
וגי מיילי דנצח המבושל איכא למיחש

(א) לקמן קמה: (ב) שם קמו: (ג) "ל ה' ה' מים עננין: בחמה. וכו'. מזור דבש,

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה מי סברת
מעשה טבריא אקיפא:

גליון הש"ס

גמרא דחלפי אפיתחא
דגיהנם. עיין חולין דף ט ע"א
תוס' ד"ה צחמי טצריא:

מוסף רש"י

כֹּל שֶׁבֶּא בַּחֲמוֹן. כְּלוּמָר
 שֶׁתִּשְׁתַּכֵּחַ (קָדוֹם חֶסֶד). שְׂרֹוֹן
 אֲרוֹחוֹ בַּחֲמוֹן בִּשְׁבֹּת. כִּי
 שֶׁבֶּא מִיָּמוֹת (שֶׁ). וְכֹל שֶׁלֹּא
 שֶׁבֶּא בַּחֲמוֹן מִלִּפְנֵי הַשֶּׁבֶּת.
 תִּנּוֹן בְּכֵר יֵשֶׁ שֶׁאֲכֹלֵן אֲמוֹ
 עַל יֵד הַדָּקָה (שֶׁ).
 מִדְּרִיחוֹ אֲרוּרֵה. לֹא אֲמַרְנִי
 וְהוֹ שְׂרֹוֹן. לֹא לֹא שְׂרֹוֹן
 שְׂרֹוֹן. שְׂרֹוֹן הַלֵּוִי־הַיִּזְרָאֵל.
 גַּד מִלֵּחַ שֶׁ אֵת שֶׁנִּשְׁבַּח
 וְקֹדִיִּים אֲשֶׁר־אֲפַסְפִּין.
 שֶׁשֶׁן לֹא אֲכֹלֵן אֲמוֹ מִתַּמָּה
 מִתַּמָּה עַל יֵד הַדָּקָה בְּתֵן.
 שֶׁשֶׁן אֲכֹלֵן הַדָּקָה עַל בִּלְיָ.
 יִשְׂרָאֵל גַּמֵּל מִתַּמָּה וְהוֹ
 נִתְּנִין אֲשֶׁר־בִּשְׂמִיל
 לְחֹן הַבּוֹר. שֶׁשֶׁן יֵן
 שֶׁשֶׁן (קָדוֹם). שֶׁשֶׁן שִׂירָה
 שְׂמֹוֹר. שֶׁשֶׁן יִסְרָח שִׂירָה
 (שֶׁ). אֵת הַמִּים
 הַיִּזְרָאֵל בְּרִיעִים בִּשְׂמִיל
 כֹּל מִלֵּחַ מִים
 יִסְרָח לְחֹן מִקּוֹם מִים יִרְעִים
 לִשְׂמֹוֹת מִקּוֹם וְלֹא יִתְּנוּ
 (שֶׁ).

תום' ישנים

(א) ויבֹרַךְ מִי אֲחֵרֵי שְׁמָה יִתְחַשֵּׁב דֹּלֶף בְּיָמֵי אֲדָמָה לְחַטּוֹת לְנוֹרָץ מִחֵיבָה: (ב) וְאֵלֶּיךָ מִלֵּבָה כִּי בִּי קוֹשִׁיָה דִלְגָּה חִישִׁינָן שְׁמָה יִתְחַשֵּׁב מִתְּבַעֲיֵיהֶם כֹּא אֲנִי מְחֹל דוֹקָה חִישִׁינָן וּבִשְׁאֵל לֹא כֹל הַזֶּרֶךְ וְחֶסֶד לִי מֵעַתָּה:

רבינו חננאל

כענען מליח יושן וקוליס
אסמסעין שרחרחן היא
גמור לעבדא, וכו' פיערנה
מבדורין, ו'ו יוסי מתיר.
ואקמקור בר חנמן [חמה]
כ"ב ע' פאר עילא דשרין
חברות האור כולי מליח
אל פליגי (שטרין) [אסור],
כ' פליגי חברות חמה,
ח"ק סב גוריון חברות
חמה אטו תולדות אור,
ו'ו יוסי סבד אל גוריון,
ואמרו חיל רבנן דרבי יוסי
עמך מעשה שניש אביש
טעבארי תולדות חמה הוא
ואסור. חלו רבנן לאשש
טעבארי, א"צ ר' דהיי ר' ח' יוסי
ואמרו תולדות אור, חן קריל
ח"ק, אמר אר וחסדא

עפר מדקאמער
איכא בינייהו
צריך ל
הכא כשע
עפר
ואין מנצחין
לחול ואב
הטמנה אכל בתו
מגלגלו על גביו
להטמין בדבר ה
לכשל חממי חמה
ויש לומר